

မိမိ

ဒက်ဂုဂုလိပ်ပြာအထူးကု

(၁)

ညနေခင်း ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းကို ရောက်တတ်ရာ ပြောနေကြတယ်။ ဒါကလည်း နေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်ပါ။ လှဦးက ဒေါ်လာနဲ့ လစာရမယ် ဆိုပြီး လိမ်သွားတဲ့ Company တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ သူ့ညီဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ငါးသိန်းပါသွားဆိုပဲ။

ကွန်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတွေ အာမေဠိတ်သံမျိုးစုံနဲ့ လမ်းမကို လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သူစားဖို့ ဝယ်လာတဲ့ ကြံချောင်းနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ နှံနေတာကို တွေ့တယ်။ ရိုက်တာတော့ မျက်နှာကို ရိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက အရပ်ပူတော့ ပခုံးနဲ့ လည်ပင်းကိုပဲ ထိတယ်။

ကောင်လေးက မျက်နှာကလေး ဘေးစောင်းပြီး ပေခံနေတယ်ခင်ဗျ။ လက်ကလေး ဘာကလေးနဲ့ တောင် မကာဘူး။ ထွက်လည်း မသွားဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း အံ့ကိုကြိတ်ပြီး သူ့ရှိသမျှ အားကလေးနဲ့ မုန်းမုန်းတီးတီးကို ဆော်နေတာ။ နောက်ဆုံး နှစ်ခြမ်းခြမ်းလာတဲ့ ကြံဟာ လက်ကိုင်တစ်ဆစ်ပဲ ကျန်တော့သည် အထိပဲ...။ နောက်ဆုံး ကော

င်မလေးက လက်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ ကြံဆစ်နဲ့ တောင် ကောက်ပေါက်လိုက် သေးတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ထိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာကတော့ နေရာက တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ် ဘူး။ ကောင်မလေးကို တွေ့တွေ့ကလေး ငေးလို့ ။ အကြောင်းမသိကြတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဆိုရင် လင်မယားရန်ဖြစ်တာ လို့ တောင် ထင်ချင်ထင်မှာ ။ ယောက်ျားက အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်၊ မယားဖြစ်သူကို လိုက်တောင်းပန်၊ ဟိုက ဒေါသမပြေသေးဘဲ ဆော်ပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးက အခုမှ ကောင်မလေးကို လိုက်စကားပြောတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကောင်လေးနာမည်က ကျော်စိုးတဲ့ ။ ကောင်မလေးကို မေမြတ်မိုးဦးတဲ့ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းက ကမ္ဘာမကျော်ပေမယ့် ရပ်ကွက်တော့ ကျော်ပါတယ်။ ဒီကောင်လေးက မေမြတ်ကိုချစ်ခဲ့တာ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ခင်ဗျ။ ကောင်လေး ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိရတော့ ကောင်မလေးက တော်တော်စိတ်ဆိုးတယ်။ တူသလား၊ တန်သလား၊ ဒင်းလို ကောင်မျိုး ငါ့ကို မှန်းရသလားပေါ့လေ။

မေမြတ် ပြောချင်လည်း ပြောစရာပေါ့လေ။ ကောင်လေးအဖေက ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ အခုတော့ ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ ကောင်လေးအမေက မနက်ဆို ဘိန်းမုန့်ရောင်းတယ်။ အိမ်မှာ ချဉ်ဖတ်မျိုးစုံကို စဉ်းအိုးကလေးတွေနဲ့ ထည့်ရောင်းတယ်။ ကတက်ချဉ်၊ မုန့်လာဥချဉ်၊ ပဲတီချဉ်၊ ဒညင်းသီးဆားစိမ်၊ တမာချဉ်၊ သရက်သီးဆားစိမ် စတဲ့ ချဉ်ဖတ်တွေ အကုန်ရောင်းတယ်။

သူ့သားနဲ့ မေမြတ်သတင်းကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိသလို ဒေါ်ဘုမရဲ့ ချဉ်ဖတ်ကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကြိုက်ကြတယ်။ သန့်ရှင်းတာ

ရယ်၊ တို့လို့ ကောင်းတာရယ် ကြောင့်ပါ။ ဒေါ်ဘုမက ဘိန်းမုန့်ရောင်း ပြန် လာပြီး ဆယ်နာရီဆို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်က သူ့စဉ်အိုးကလေးတွေ နောက်မှာ ထိုင်ပြီး အနားမှာ လည်း ဗာဒိရွက် တစ်ထပ်နဲ့ ပေါ့။

မရောင်းရဘူးဆိုရင် တစ်နေ့လေးရာဖိုးလောက် အောက်ထစ်ပဲ။ ကောင်လေးက ရှစ်တန်းအောင်တော့ မနက်ခင်း သတင်းစာပို့တယ်။ သူ့အမေအတွက် ဗာဒိရွက်လိုက်ကောက်၊ အပင်ရှင်က ခွင့်ပြုရင် အပင်ပေါ်တက်ခူးတန်ခူး။ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာ သူ့အမေအတွက် ချဉ်ဖတ်စိမ်ဖို့ သွားဝယ်ပေး အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ။ မေမြတ်မိုးဦးတို့ အဖေက အိမ်ရှေ့မှာ သစ်တွေရောင်းတယ်။ သစ်ကုန်သည် ဆိုပါတော့။ အနီးအပါး ရပ်ကွက်အားလုံးက အိမ်ဆောက်အိမ်ပြင်ဆို သူ့ဆီက ဝယ်ကြတာပဲ။ ဘီလပ်မြေ၊ အုတ်တိုင်၊ သံ၊ သွပ်၊ သစ်ဆိုင်မျိုးစုံ၊ ကျောက်၊ သဲ အကုန်ရတယ်။ ငွေမမှီလည်း အကြွေးထားလို့ ရတာကိုး။ ဦးမိုးဦးက သဘောကောင်းပါတယ်။

မေမြတ်မိုး အမေကတော့ လမ်းလျှောက်ရင် ရင်ကိုကော့ပြီး ခေါင်းကိုမော့နေတာပဲ။ သုံးကျပ်ခွဲသား ဘတ်ကြိုးကြီးကလည်း ရင်ဘတ်မှာ ဘတ်လတ်ဘတ်လတ်နဲ့ ၊ ညာဘက် လက်ချောင်းမှာ လည်း လက်သန်းကလွဲလို့ လက်စွပ်တွေချည်းပဲ။ လက်ကောက်က တံတောင်ဆစ်နား ရောက်တော့မယ်။ သင်္ကန်းကျွန်း ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်နဲ့ အထည်ဆိုင်ကလည်း တွဲပြီး ဖွင့်ထားသေးတာကိုး။

ပစ္စည်းမာန၊ ဂုဏ်မာနကြောင့် စကားအပြောအဆို အထက်စီးက ပြောတတ်ပေမယ့် စိတ်ယုတ်မာရှိတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အထည်ကို နေ့သွင်း၊ လသွင်း ရောင်းပြန်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒေါ်စောလှဩဇာနဲ့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့

အသည်းကလေး တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး မေမြတ်မိုးဦးဆိုတော့ မေမြတ်မိုးဦးဟာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဦးစားအပေးခံရဆုံး မိန်းကလေးပေါ့ဗျာ။

အခြေအနေကတော့ မြန်မာဗီဒီယို ဇာတ်ကားတွေ အကြိုက်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဆိုတာက ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်တော့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တာပေါ့။

စစ်ချင်း လိုက်တဲ့ နေ့မှာ တင် မေမြတ်က ကျော်စိုးခေါင်းကို ပေတံနဲ့ ရိုက်တယ်။ ပေတံက ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တုန်းက ကျောင်းကထုတ်ပေးတဲ့ ပေတံအဝါ ဇောင်းနှစ်ဖက်က အချောသပ်ထားပြီး သံချောင်းထည့်ထားတယ်။ ကျောင်းသားတိုင်း ကိုင်ကြတဲ့ ပေတံပါ။

ကျော်စိုးပေးတဲ့ စာကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အဲဒီပေတံကြီးနဲ့ ခေါင်းကို သုံးလေးချက် အားရပါးရတီးတာ။ ကောင်မလေးရဲ့ အရပ်က ကျော်စိုးကို မမိပေမယ့် ဟိုကောင်က ဖြုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ စာတွေကို ငုံ့ကောက်နေတုန်းတီးတာဆိုတော့ အားရပါးရကြီး ကွက်တိပေါ့။

ကျော်စိုး ဂျုံစောင်းပေါက်သွားတယ်။ သွေးတွေ စီးကျလာပေမယ့် မေမြတ်မိုးက မသနားပါဘူး။ သူ့ဘေးက အဖော်တွေကလည်း မသနားပါဘူး။ အားလုံး မေမြတ်မိုးဘက်ကချည်းပဲ။

"နင့်လို ချဉ်ဖတ်သည် သားကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး။ ရိုက်တာတောင် သနတယ်" အဲဒီလိုပြောပြီး မေမြတ်မိုးက သူ့ပေတံကို လွှင့်ပစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့ ။ နောက်တစ်ခါ ကျတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က အထွက်မှာ လိုက်စကားပြောတော့ မေမြတ်မိုးက မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်နဲ့ ကောက်ကောက်ပေါက်တာ သကောင့်သား ရင်ဘတ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးရည် အပူလောင်ပြီး တော်တော်ခံလိုက်ရတယ် ဆိုပဲ။ ဗီဒီ

ယိုထဲကလို ဘေးကသူငယ်ချင်းက ဟိုကောင် ခံရတာကို ပြောပြ၊ ကောင်မလေးက အခုမှ ကရုဏာစိတ်ဝင်၊ အိမ်သွားပြီး တော်တော် ဖြစ်သွားသလား၊ မရဲတရဲမေးရင်း တောင်းပန်၊ နားလည်မှုရ၊ ရည်းစားဖြစ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

မေမြတ်မိုးတို့ ဘက်ကတောင်မှ သူ့သမီးကို နှောင့်ယှက်လို့ ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ရုံးခန်းကို တိုင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး လက်မှတ်တွေဘာတွေ ထိုးလိုက်ရသေးတယ်။

ကျော်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလည်း ခက်တယ်။ ဒီလောက် ရက်စက်နေတာလည်း တွေ့တာနဲ့ လိုက်တာပဲ။ လိုက်တာနဲ့ ဟိုကလည်း ရက်ရက်စက်စက် ပြောလွှတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းလှောင်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဖိနပ်နဲ့ တောင် ကောက်ပေါက်တယ် ဆိုပဲ။ ကိုယ့်ဆရာက တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိ ပြကတော့ သည်းခံတော်မူပါတယ်။

တစ်ခါကလည်း မေမြတ်မိုးဦးက သူ့အိမ်က သစ်ပုံစောင့်ဖို့ ဝယ်မွေးထားတဲ့ အင်းခွေးကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုကောင် ပြေးပေမယ့် မလွတ်လို့ ခြေသလုံးကို မွစာကြဲသွားအောင် အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်။

ဦးမိုးဦးတို့ ကလည်း ရုံးခန်းတွေ ဘာတွေ မတိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့သမီးကချည်း နှံနေတာဆိုတော့ အေးဆေးပေါ့။ ကျော်စိုး အဲဒီလိုလိုက်လာတာ ငါးနှစ် ရှိပါပြီ။ ကျော်စိုး ဆိုတဲ့ နာမည်ပျောက်ပြီး အားလုံးက သူ့ကို "ချဉ်ဖတ်" လို့ ခေါ်ကြတဲ့ အထိပဲ။

ကျော်စိုး အဲဒီလောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ မေမြတ်မိုးက အရမ်းကြီးကို ချောနေလို့ လား ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလိုငါလိုထဲက ပါပဲ

။ အဝတ်အစားကောင်း အမြဲတမ်း ဝတ်နိုင်တာရယ်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရလေတော့ ဖြူဖြူနုနု ရုပ်ရည်သန့်တာရယ်၊ ရွှေဆိုင် ပိုင်ရှင်သမီး ရယ်ဆိုတော့ ရွှေထည်လည်း ဝတ်နိုင်တာရယ်ကြောင့်သာပါ။ အနီးအနားက ရပ်ကွက်တွေမှာ မေမြတ်မိုးထက် အများကြီးလှတဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငတ်ကတော့ မေမြတ်မိုးပါပဲ။ ငယ်ချစ်မို့ အစွဲကြီး စွဲနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ကျော်စိုးက ရုပ်ရည်သန့်ပါတယ်။ အသောက်အစား Sorry ပဲ။ ဆေးလိပ်တောင် သောက်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ စကားလည်း နည်းတယ်။ ရိုးရိုးပဲ နေတတ်တယ်။ မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရတော့ အဝတ်အစားတော့ ကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်ရှာဘူးပေါ့ဗျာ။ ခပ်နွမ်းနွမ်း အင်္ကျီကလေးနဲ့ တင် သူ့ရုပ်ရည်က ကြည်လင်ပါတယ်။

ဆယ်တန်းတွေ အောင်စာရင်းထွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်က 5D တွေဘာတွေနဲ့ မအောင်ပါဘူး။ စာမေးပွဲကျပါတယ်။ မေမြတ်မိုးဦးကတော့ အောင်တယ်။ အဲဒီတော့ အခြေအနေက ပိုပြီး ကွာသွားတာပေါ့။

ကျော်စိုးကလည်း ကျောင်းဆက် မတက်တော့ပါဘူး။ ရေခဲစက်မှာ ဝင်အလုပ်လုပ်တယ်။ ရေခဲစက်ဆိုတာ မနက် လေးနာရီလောက်ထဲ သံပုံးကြီးထဲမှာ ခဲနေတဲ့ ရေခဲတွေကို ရေပိုက်နဲ့ ထိုး။ ချောင်သွားတော့ သံချိတ်နဲ့ ဆွဲပြီး သစ်သားရေတလျှောက်ကနေ အောက်ကို တွန်းချရတာပါ။ သစ်သားရေတလျှောက်က ရေခဲတင်တဲ့ ကားနောက်မှာ တင်ထားတာဆိုတော့ ရေခဲတုံးတွေက ကားထဲ တန်းကျပေါ့လေ။ အဲဒီအလုပ်က မနက် ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ပြီးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အသင်းတိုက်ကိုပြေး၊ သတင်းစာတွေ ယူပြီး သတင်းစာပို့၊ သတင်းစာပို့ရင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်တ

ကံတွဲ မေမြတ်ရဲ့ ကျောင်းကားရပ်တွဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်။

အဲဒီအချိန်ဟာ သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးထားဆုံး အချိန်ပဲ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်စိုးဆိုတဲ့ ငတိကို သိကြားမင်းက နတ်ပြည်ခြောက် ထပ်ကို လိုက်ပြမလို့ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင် ဒီငတိက လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းကြိုကား နောက်ကျလို့ မေမြတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားရပ်စောင့်ရတဲ့ အခါမျိုးဆို ကျော်စိုးအကြိုက်ပေါ့။ သူ့အကြာကြီး ငေးလို့ ရတာကိုး။

မေမြတ်ကတော့ သူ့ကို ငဲ့ကြည့်တာတို့၊ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်တာလောက်တောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမောပါပဲ။ မေမြတ်မိုးကျောင်းကား ထွက်သွားရင် ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ကျပြီး သတင်းစာ ဆက်ပို့တယ်။ သူ့အမူအရာက သိပ်မသွက်တော့ဘူး။ ညဘက်ဆိုရင် မေမြတ်မိုးတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ ကိုးနာရီလောက်ဆို ဖြတ်လျှောက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ စိုးလွင်လွင်ရဲ့ သီချင်းကို အော်ဆိုတတ်တယ်။

မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ ... နောက်မလာနဲ့ လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်...

ကိုယ့်နှလုံးသားများ လည်း ... ဒေါသစိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်တယ်...

မင်းမာနိုင်တယ်... မင်းပြုံးနိုင်တယ်... ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်း အနိုင်ယူပါကွယ်...

ဒါပဲ။ ဒီတစ်ပိုဒ်ပဲ။ အဲဒီ သီချင်းသံကြားရင် ကိုးနာရီ ထိုးပြီပဲမှတ်၊ နာရီထကြည့်ရင် နာရီက ဓာတ်ခဲအားနည်းလို့ မှားချင်ရင် မှားနေဦးမယ်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ဘာရောဂါရယ် မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားကလေး ငါးရပ်ကွက်မှာ တရုတ်စက်ဘီးတွေ ညနေဆို အရမ်းစီးကြတာပဲ။ ကလေးတွေနဲ့ လူပျိုအပျိုရွယ်တွေ စီးကြတာပါ။ မေမြတ်မိုးကတော့ အကောင်းစား ပန်းကမ္ဘာကလေးနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်းဘက်ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ညနေဆို ထွက်စီးလေ့ရှိ တယ်။

ဒီတော့ ကျော်စိုးကလည်း စက်ဘီးတစ်စင်းနဲ့ နောက်ခပ်ခွာခွာကနေ လိုက်တယ်။ စက်ဘီးက သူ့ကိုယ်ပိုင် စက်ဘီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သူ ငယ်ချင်းရဲ့ စက်ဘီးကို ငှားပြီးစီးတာပါ။ တစ်နေ့တော့ သုဝဏ္ဏကွင်းကို ပတ်စီးကြရင်း ကျွန်တော်တို့ ငတိက မေမြတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ် အောင် စီးတယ်။ ဒီတော့ မေမြတ်က သူ့စက်ဘီးကို ကျော်စိုးစက်ဘီးနဲ့ တည့်တည့်ဖြစ်အောင် တည်ပြီး တမင်တိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့ ငတိက စက်ဘီးချင်း မတိုက်မိအောင် သူ့စက်ဘီးကို နံဘေးက မြောင်းထဲကို ထိုးချပစ်လိုက်တယ်။ စက်ဘီးရော လူရော မြောင်းထဲကျသွား တော့တာပေါ့။

အဲဒါကို မေမြတ်မိုးတို့ အဖွဲ့က တဟီးဟီး တဟားဟားရယ်ရင်း ဆက်နင်းသွားကြတယ်တဲ့ ။ အဲဒါတွေကို ကြည့်မရတာရော၊ နည်းနည်း အကဲစမ်းချင်တဲ့ သူတွေကရော မေမြတ်မိုးဦးကို လိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ရပ်သိရွာကျော် ကြိုက်လာတဲ့ ဒီငတိကို အားနာပြီး မလိုက်ကြဘူး။

စက်ဘီးကိစ္စမှာ စက်ဘီးလည်း ဘီးနှစ်ဘီးလုံး ခွင်တယ်။ ကျော်စိုးလည်း လက်ကျိုး၊ ဂျုံစောင်းပေါက်၊ ပါးတွေနားတွေ ပွန်းသွားတယ်။ သုဝဏ္ဏဘောလုံးကွင်း ရှေ့က မြောင်းကြီးက နည်းနည်းနောနော အနက်မှ မ

ဟုတ်တာ။ အဲဒီသတင်းကို ကြားလို့ မခံချင်တဲ့ သူနဲ့ စပ်စုချင်တဲ့ သူ တွေ က မေးတော့ ငတိက

"သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ မထိန်းနိုင်လို့ လဲတာပါ"

"မင်းကို သူက တမင်တည့်တည့် ဝင်တိုက်တာဆို"

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

"မင်းသူ့ကို မတိုက်ရက်မှန်း သိလို့ တမင်လုပ်တာကွ၊ ငါသာဆို တိုက်ကိုတိုက်ပစ်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

ငတိက ဒီလောက်ပဲ။ သူမေမြတ်ကို ကြိုက်နေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး က သိနေကြပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မေမြတ်ကို ဘယ်လို ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းကို ရင်မဖွင့်တတ်ဘူး။ မေးရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘူး။ ဟိုလိုဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်။

ဒါတွေက ကျွန်တော်ကြားရတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ ကျွန်တော်က မနက်ကိုးနာရီဆို ရုံးတက်၊ ညနေမှ ပြန်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ညနေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့မှ ဒီသတင်းတွေ ကြားရတာပါ။ တစ်ချို့ကလည်း ဒီငတိဖြစ်ရပ်ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောကြတယ်။ တချို့ကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောတတ်တယ်။

အခု တစ်ကြိမ်ကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပထမဦးဆုံး မြင်ရတာပါ။

"ဒီကောင့် ဝဋ်ကလည်း မသေးပါလားကွာ"

လှဦးက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကျော်စိုးကို ကြည့်ရင်း

ပြောကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူတွေလည်း ပြောလက်စ စကား
ကိုရပ်ပြီး သူတို့ အကြောင်းကို ပြောကြတယ်။

"သူ့ကြည့်ရတာ ဒီကောင်မလေးက ဒီလို အနိုင်ရ နှိပ်စက်ရင်းနဲ့ သူ
ကိုသနားပြီး ချစ်လာမယ်လို့ ထင်တယ် ထင်တာကွ"အေးမင်းက ခေါင်း
ကိုခါသည် ။

"ငါ့ညီမက ပြောတော့ ဟိုကမသနားတဲ့ အပြင် သူက အချစ်လာဘ်ပိ
တ်လို့ ဒီကောင်ကို အမှုန့်တောင် ကြိတ်ချင်နေတာတဲ့ "ရပ်ကွက်ထဲမှာ
လည်း ကျော်စိုးအကြောင်း ပြောရင် မေမြတ်မိုးအကြောင်းက ပါ လာပြီး
၊ မေမြတ်မိုးအကြောင်းကို ပြောရင် ကျော်စိုးအကြောင်းက ပါ လာပြီး၊
တချို့ ရပ်ကွက်ထဲက သမီးရည်းစားတွေဆို ချဉ်ဖတ်က မေမြတ်မိုးကို
သည်းခံတာရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ငါ့ကို သည်းခံစမ်းပါ လို့ တောင် ပြောကြတာ
တဲ့ ။

"ငါးနှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ဒီကောင် သိလောက်ပါပြီကွာ၊ ဒီကောင်ကို
က ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဝဋ်ပါလာတာနေမှာ ပါ"သက်ဝင်းက ပါးကို ကုတ်
ရင်း ပြောတယ်။

"ခက်တာက မေမြတ်မိုးကလည်း ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မထားဘူး
ကွ၊ ဒီရပ်ကွက်ကဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဖြစ်ဖြစ်ကွာ"

"လှဦးရာ၊ သူက ကျော်စိုးကို နှံထားတာ ရပ်သိရွာသိဆိုတော့ တစ်ခါ
နှစ်ခါ လိုက်ရုံနဲ့ အဖြေပေးလိုက်ရင် သူ့နာမည်ပျက်သွားမှာ ပေါ့၊ လိုက်
တဲ့ ကောင်တွေတော့ ရှိတယ်ကွ၊ မေမြတ်မိုးက သာမန်အော်တာနဲ့ တင်
ဟိုကောင်တွေက ကျော်စိုးလို သည်းမခံတော့ လစ်တာပေါ့"

"ကျောင်းမှာ ရှိချင် ရှိမှာ ပေါ့"ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောတော့
အေးမင်းက ခေါင်းကိုခါသည် ။

ကျောင်းမှာ လည်း မရှိဘူးလို့ ငါ့ညီက ပြောတာပဲ၊ သူ့ကို နည်းနည်းလေး ရီသဲ့သဲ့ဆိုတာနဲ့ သူက နည်းနည်းမှ မခံဘူး ပြောတာအော်တာပဲတဲ့ "

"အင်း... ယောက်ျားလေးတွေလိုက်ရင် အော်ရမယ်ဆိုတာ ဟိုငတိက သင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်"သက်ဝင်းက မှတ်ချက်ချသည် ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲဝင်လာသော အတွေးတစ်ခုကို ပြောဖြစ်သွားသည် ။

"ဒီငတိနဲ့ ကောင်မလေး ညားသွားရင် မင်းတို့ သဘောတူလား"

လှဦးက "အဟင်း" ဆိုပြီး မဲပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ အေးမင်းက

"ဟေ့ကောင် မင်းက အောင်သွယ်လုပ်မလို့ လား။ မင်းမပြောနဲ့ သိကြားမင်း သင်္ကြန်မကျခင် ဆင်းပြီး ကူညီတောင် မရဘူးမှတ်"

"ငါက အောင်သွယ်မလုပ်ပါဘူး။ မင်းတို့ ပြောတာ ကြားရတာနဲ့ အခု ငါမြင်လိုက်ရတာနဲ့ ဒီကောင့်ဘက်က မခံချင်လို့ ကူညီမလို့ ပါ"

"မင်းက ဘယ်လို ကူညီမှာ လဲ"
